

The Holy See

PAPINA BOIĆNA PORUKA I BLAGOSLOV URBI ET ORBI

Boić, 25. prosinca 2009.

([Video](#))

Immagini della celebrazione

Draga braćo i sestre u Rimu i cijelome svijetu, i svi vi muškarci i ene miljenici Gospodnji!

"Lux fulgebit hodie super nos, quia natus est nobis Dominus.

- Danas će nad nama zasjati svjetlost, jer rodio nam se Gospodin"

(Rimski misal, Rođenje Gospodinovo, Misa zornica, Ulazna antifona).

Liturgija mise zornice podsjetila nas je da je noć već prošla, a dan nastupio; svjetlo koje izbija iz betlehemske špilje sjaji nad nama.

Ipak, Biblija i liturgija ne govore nam o prirodnom svjetlu, nego o drukčijem svjetlu, posebnom, koje je na neki način usmjereno i orijentirano prema "nama", onom istom "nama" za koje je betlehemsko Djetesce "rođeno". To "mi" jest Crkva, velika sveopća obitelj Kristovih vjernika koji su s nadom iščekivali novo rođenje Spasitelja te danas u otajstvu slave trajnu aktualnost toga događaja.

Na početku, oko jaslji u Betlehemu, to "mi" bilo je gotovo nevidljivo ljudskim očima. Kako nas izvješćuje Evanđelje prema svetom Luki, "mi" je tada obuhvaćalo, osim Marije i Josipa, nekolicinu poniznih pastira koji su stigli do špilje nakon što su ih anđeli uputili. Svjetlo prvoga Boića bilo je poput plamena zapaljena u noći. Sve je uokolo bilo u mraku, dok je špilja isijavala istinskim svjetlom "koje obasjava svakog čovjeka" (Iv 1,9). Pa ipak, sve se događa u jednostavnosti i skrovitosti, na način na koji Bog djeluje kroz cijelu povijest spasenja. Bog voli zapaliti ograničena svjetlila koja će daleko doseći svojim zrakama. Istina, kao i Ljubav, koje su sadraj toga svjetla,

pale se ondje gdje je svjetlo prihvaćeno, šireći se potom u koncentričnim krugovima, gotovo dodirom, u srcima i umovima svih koji se slobodno otvore njegovu sjaju, te sami postaju izvori svjetla. Povijest Crkve započinje svoj hod u siromašnoj betlehenskoj špilji i kroz stoljeća postaje narod i izvor svjetla za čovječanstvo. I danas, po onima koji idu ususret tome Djetetu, Bog nastavlja paliti plamenove u noći svijeta ne bi li pozvao ljude da prepoznaju u Isusu "znak" njegove spasonosne i osloboditeljske prisutnosti, te prošire "mi" onih koji vjeruju u Krista na čitavo čovječanstvo.

Gdje god postoji "mi" koje prihvaća Boju ljubav, ondje sjaji svjetlo Kristovo, pa i u najteim situacijama. Crkva, poput Djevice Marije, nudi svijetu Isusa, Sina, kojega je ona sama primila na dar i koji je došao osloboditi čovjeka od ropstva grijehu. Poput Marije, Crkva se ne boji, jer to je Djetešce njezina snaga. No, ona ga ne zadržava za sebe: nudi ga svima koji ga traže iskrena srca, poniznima na zemlji i pogođenima, rtvama nasilja, svima koji ude za dobrom mira. I danas, ljudskoj obitelji koja je duboko obilježena teškom gospodarskom krizom, a još prije i onom moralnom, kao i bolnim ranama ratova i sukoba, na način solidarnosti i vjernosti čovjeku, Crkva ponavlja s pastirima: "Pođimo u Betlehem" (Lk 2,15), ondje ćemo naći svoju nadu.

"Mi" Crkve ivi ondje gdje je rođen Isus, u Svetoj zemlji, da bi pozvao njezine stanovnike da napuste svaku logiku nasilja i osvete, te se zauzmu novom snagom i velikodušnošću u hodu prema mirnom svijetu.

"Mi" Crkve prisutno je i u drugim zemljama Bliskoga istoka. Kako se ne sjetiti teškoga stanja u Iraku i onoga malenoga stada kršćana koje ivi u tom području? Ono ponekad trpi nasilje i nepravdu, ali uvijek nastoji pružiti vlastiti prilog izgradnji civiliziranog svijeta suprotnog logici sukoba i odbacivanja bližnjega. "Mi" Crkve djeluje u Šri Lanki, na Korejskom poluotoku, na Filipinima, kao i u drugim azijskim zemljama, poput kvasca pomirenja i mira. Na Afričkom kontinentu ne prestaje podizati svoj glas prema Bogu kako bi se izmolio kraj svakog nasilja u Demokratskoj Republici Kongo; poziva građane Gvineje i Nigera na poštovanje ljudskih prava svake osobe i na dijalog; od stanovnika Madagaskara traži da nadiđu međusobne podjele i da se međusobno prihvaćaju; sve podsjeća da su pozvani na nadu, unatoč tragedijama, iskušenjima i teškoćama koje ih neprestano pogađaju. U Europi i Sjevernoj Americi, "mi" Crkve potiče na nadilaženje egoističnog i tehnicističkog mentaliteta, na promicanje općeg dobra i na poštovanje najslabijih osoba, počevši od onih još nerođenih. U Hondurasu pomaže oko ponovne uspostave institucija; u cijeloj Latinskoj Americi "mi" Crkve čimbenik je identiteta, punina istine i ljubavi koju nijedna ideologija ne može zamijeniti, poziv je na poštovanje neotuđivih prava svake osobe i na njezin integralni razvoj, navještaj je prave i bratstva, izvor jedinstva.

Vjerna poslanju svoga Utemeljitelja, Crkva je solidarna s onima koji su pogođeni prirodnim nepogodama i siromaštvom, pa i u bogatim društvima. Pred izlaskom onih koji napuštaju svoju zemlju te su pokrenuti glađu, netolerantnošću ili uništenjem okoliša, Crkva je prisutnost koja poziva na prihvaćanje. Jednom riječju, Crkva navješćuje posvuda Evanđelje Kristovo unatoč

progonima, diskriminacijama, napadima i ponekad neprijateljskoj nezainteresiranosti, što joj zapravo omogućava da podijeli sudbinu svoga Učitelja i Gospodina.

Draga braćo i sestre, kako li je velik dar biti dijelom zajedništva koje je za sve! To je zajedništvo Presvetoga Trojstva, iz čijega je srca sišao u svijet Emanuel, Isus, S nama Bog. Poput pastira u Betlehemu, puni divljenja i zahvalnosti promotrimo ovo otajstvo ljubavi i svjetla! Svima sretan Boić!

Papa Benedikt XVI.